

Γλώσσα Δ' Δημοτικού

Πετώντας με τις λέξεις

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ	Κλεοπάτρα Διακογιώργη , <i>Λέκτορας του Πανεπιστημίου Πατρών</i> Θεόδωρος Μπαρής , <i>Εκπαιδευτικός</i> Χαράλαμπος Στεργιόπουλος , <i>Εκπαιδευτικός</i> Ερμιόνη Τσιλιγκιριάν , <i>Εκπαιδευτικός</i>
ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ	Γεωργία Κατσιμαλή , <i>Αναπληρώτρια Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Κρήτης</i> Όλγα Μούσιου-Μυλωνά , <i>Σχολική Σύμβουλος</i> Ιωάννης Ντελής-Σμυρίλιος , <i>Εκπαιδευτικός</i>
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ	Καλλιόπη Σηφακάκη , <i>Ζωγράφος - Σκιτσογράφος</i>
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ	Χριστίνα-Χρυσούλα Δελή , <i>Φιλολόγος</i>
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ	Πέτρος Μπερερής , <i>Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου</i> Χρήστος Παπαρίζος , <i>Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου</i>
ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ	Ειρήνη Χολέβα-Φιλιππούλου , <i>Σχολική Σύμβουλος</i>
ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ	ACCESS ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ Α.Ε.

Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 / Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:
«Αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
Δημήτριος Γ. Βλάχος
Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ.
Πρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Πράξη με τίτλο:

«Συγγραφή νέων βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού εκπαιδευτικού υλικού με βάση το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Δημοτικό και το Νηπιαγωγείο»

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου
Γεώργιος Τύπας
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Αναπληρωτής Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου
Γεώργιος Οικονόμου
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗΣ

ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΜΑΚΕΤΑΣ,
ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΑΛΛΑΓΩΝ ΒΑΣΕΙ ΥΠΟΔΕΙΞΕΩΝ
ΤΟΥ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ,
ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ:
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ / Ι.Τ.Υ.Ε. «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Κλεοπάτρα Διακογιώργη Θεόδωρος Μπαρής
Χαράλαμπος Στεργιόπουλος Ερμιόνη Τσιλιγκιριάν

ΑΝΑΔΟΧΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ: ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ Α.Ε.

Γλώσσα Δ' Δημοτικού

Πετώντας με τις λέξεις

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΕΥΧΟΣ

Περίεχόμενα

6 ΕΝΟΤΗΤΑ

Ιστορίες παιδιών 7

7 ΕΝΟΤΗΤΑ

Η ελιά 27

8 ΕΝΟΤΗΤΑ

Χριστός γεννάται 47

9 ΕΝΟΤΗΤΑ

Η παράσταση αρχίζει 57

10 ΕΝΟΤΗΤΑ

Λέξεις φτερουγίζουν πέρα,
ταξιδεύουν στον αγέρα 81

Η Γραμματική μου 100

6

Ενότητα

Ιστορίες παιδιών

Σ' αυτή την ενότητα:

- Θα γράψουμε τη συνέχεια και το τέλος μιας ιστορίας με ήρωες παιδιά.
- Θα μάθουμε να βρίσκουμε τα στοιχεία ενός άρθρου και να γράφουμε ένα μικρό άρθρο.
 - Θα μάθουμε επίσης:
 - ▶ Τα αριθμητικά επίθετα.
 - ▶ Πότε βάζουμε το τελικό (ν) σε λέξεις.
 - ▶ Να διηγούμαστε ιστορίες χρησιμοποιώντας σωστά τους χρόνους των ρημάτων.
 - Θα γνωρίσουμε διαφορετικούς χαρακτήρες παιδιών.

... και όλα αυτά διαβάζοντας
ιστορίες με ήρωες παιδιά!

Κορίτσι

Δύο συ και τρία γω,
πράσινο πεντόβολο*

μπαίνω μέσα στον μπαξέ*,
γεια σου, κύριε Μενεξέ.

Συντριβάνι και νερό
και χαμένο μου όνειρο.

Τζιντζιρας τζιντζίρισε,
το ροδάνι γύρισε.

Χοπ αν κάνω δεξιά
πέφτω πάνω στη ροδιά.

Χοπ αν κάνω αριστερά
πάνω στη βατομουριά.

Το 'να χέρι μου κρατεί
μέλισσα θεόρατη,

τ' άλλο στον αέρα πιάνει
πεταλούδα που δαγκάνει.

Οδυσσέας Ελύτης, *Ο ήλιος ο πλιάτορας*,
εκδ. Ίκαρος, Αθήνα, 1971

* πεντόβολο: παιδικό παιχνίδι που παίζεται με πέντε βόλους ή πετρούλες

* μπαξές: κήπος, περιβόλι

Ιστορίες παιδιών

1. Παρακολουθήστε το παιχνίδι του κοριτσιού με τη φύση:

- Πού έπαιζε το κορίτσι;
- Ποιους ήχους άκουγε;
- Ποια δέντρα το περιτριγύριζαν;
- Ποια έντομα το συντρόφευαν στο παιχνίδι του;
- Πώς θα χαρακτηρίζατε τη διάθεση του κοριτσιού, ενώ παίζει με τη φύση;

2. Νομίζετε ότι τα παιδιά βλέπουν τον κόσμο όπως οι μεγάλοι; Δικαιολογήστε την απάντησή σας μέσα από το ποίημα.

3. Το κορίτσι βλέπει διάφορες εικόνες της φύσης. Συζητήστε με τον διπλανό σας ποια εικόνα σας εντυπωσίασε και γιατί. Ζωγραφίστε τη δίπλα από το ποίημα.

4. Το ποίημα είναι απόσπασμα από το ποιητικό έργο του Οδυσσέα Ελύτη *Ο ήλιος ο ηλιάτορας*. Αναζητήστε πληροφορίες στην εγκυκλοπαίδεια ή στο διαδίκτυο για τον σπουδαίο μας ποιητή και διαβάστε κι άλλα ποιήματά του. Αυτό το ποίημα έχει μελοποιηθεί. Στην ώρα της Μουσικής ακούστε το στην τάξη.

5. Το κορίτσι χαίρεται το παιχνίδι του με τη φύση. Περιγράψτε κι εσείς στο τετράδιό σας έναν περίπατο στο δάσος ή σε κάποιο άλλο μέρος, όπου η φύση σας εντυπωσίασε. Η Ραλλού θα σας βοηθήσει στη διήγησή σας:

- ▶ Πότε και πού συνέβησαν αυτά που διηγούμαι;
- ▶ Ποια άλλα πρόσωπα ήταν μαζί μου;
- ▶ Περιγράψω το μέρος γύρω μου με λεπτομέρειες: Τι είδα, τι άκουσα, τι μύρισα;
- ▶ Τι κάναμε εκεί;
- ▶ Σκέψεις και συναισθήματα.

Το μεγάλο μυστικό

Μια παρέα παιδιών, με αρχηγό τον Κωσταντή, ζει σ' ένα νησί και μαζί σκαρώνουν ένα σωρό τρέλες. Αυτή τη φορά ξεκίνησαν να μαζέψουν ακινούς στην είσοδο μιας σπηλιάς.

Συνεχίσαμε την πορεία μας για τη σπηλιά. Όταν φτάσαμε κοντά, ένα κοπάδι γκριζα αγριοπερίστερα πέταξαν τρομαγμένα, χτυπώντας τα φτερά τους. Καθίσαμε έξω σ' έναν μεγάλο βράχο, για να ξεκουραστούμε.

Γύρισα και κοίταξα τη σπηλιά. Το λιγοστό φως της μέρας φώτιζε την είσοδό της. Πιο μέσα όλα ήταν σκοτεινά. Η ώρα κυλούσε ευχάριστα, αλλά ο αέρας δυνάμωσε κι άρχισε να φουρτουνιάζει. Τα αφρισμένα κύματα της θάλασσας μαστίγωναν τα βράχια, για να προχωρήσουν μέχρι μέσα στη σπηλιά και να ξαναβγούν, παρασέρνοντας τις πέτρες και τα βότσαλα της μικρής παραλίας που είχε σχηματιστεί έξω από αυτή.

— Έχεις μπει ποτέ σου μέσα; ρώτησα τον Κωσταντή.

— Φυσικά και έχω μπει. Γιατί, εσύ φοβάσαι να μπεις;

Δίστασα λίγο να απαντήσω.

— Για να πω την αλήθεια, φοβάμαι.

— Κοιτάτε, μωρέ, έναν φοβητσιάρη που τον έχουμε και στην ομάδα μας... κοροΐδεψε.

Έσκυψα το κεφάλι από ντροπή. Σε λίγο μπήκαν στη συζήτηση και οι άλλοι.

— Έχω ακούσει πως κάποτε σ' αυτήν εδώ τη σπηλιά έκρυβαν οι πειρατές τους θησαυρούς τους, είπε ο Δημήτρης.

— Δεν ξέρω τι γινόταν παλιά, πήρε και πάλι τον λόγο ο αρχηγός. Εγώ δε βρήκα κανένα θησαυρό. Λοιπόν, για να δούμε ποιος από εσάς έχει ψυχή μέσα του. Όποιο παλικάρι μπει στη σπηλιά, θα του δώσω τη σφυρίχτρα μου. Κοιταχτήκαμε όλοι μεταξύ μας αλλά κανένας δε σηκώθηκε από τη θέση του. Μας είχε κυριεύσει ένα δέος για τον τόπο και τον χώρο αλλά και μια ανατριχίλα για το τι θα συναντούσαμε εκεί μέσα.

— Μωρέ κάτι παλικάρια που έχω στην ομάδα μου! Κανένας θαρραλέος! συνέχισε ο αρχηγός.

Κανένας δεν κουνήθηκε από τη θέση του.

— Γιατί δεν πηγαίνεις εσύ; τον ρώτησε ο Γρηγόρης.

— Εγώ... κόμπιασε, εγώ έχω ξαναπάει. Αν θέλει, ας μπει κάποιος άλλος.

— Τότε να πάμε όλοι μαζί, πρότεινε ο Νικολής.

— Καλή ιδέα, απάντησε με ανακούφιση ο Κωσταντής, βγαίνοντας από τη δύσκολη θέση που βρισκόταν.

— Να μην προχωρήσουμε πολύ μέσα στη σπηλιά, δε θα βλέπουμε, είπε ο Σταύρακας. Έφυγε και ο ήλιος και σε λίγο θα σκοτεινιάσει περισσότερο.

Προχωρήσαμε αργά και φοβισμένα. Σταθήκαμε λίγο για να συνηθίσουν τα μάτια μας στο μισοσκοτάδο. Τα πόδια μας βούλιαζαν στη μαλακή άμμο και η υγρασία της ατμόσφαιρας μας πάγωνε ακόμα περισσότερο. Το ξαφνικό πέταγμα ενός θηλυκού

Ιστορίες παιδιών

περιστεριού, που πύρωνε υπομονετικά τα αβγά του, έκανε το αίμα μας να κυλήσει γρηγορότερα στις φλέβες μας. Το μάτι μας έσκισε το ημίφως της σπηλιάς. Κοιτάζαμε γύρω μας φοβισμένα. Όσο μπορούσαμε να δούμε, διακρίναμε έναν πελώριο θόλο να υψώνεται από πάνω μας. Από την οροφή του κρέμονταν δεκάδες σταλαχτίτες, που από τις άκρες τους έπεφτε, σαν το δάκρυ της μαστίχας, το νερό.

Κανένας δε μιλούσε. Προσπαθούσαμε να κρατήσουμε μέσα μας αυτή την πρωτόγνωρη εικόνα που βλέπαμε. Η σπηλιά συνεχιζόταν προς τα μέσα αλλά το σκοτάδι μας εμποδίζε να δούμε.

— Τι λέτε, να προχωρήσουμε ακόμα λίγο; Η φωνή του Πιπίλα έσπασε την ψυχία και τη βουβαμάρα που μας σκέπαζε. Έχω μαζί μου έναν φακό. Πάμε λίγο πιο μέσα να δούμε τι έχει...

Κανένας δεν απάντησε.

— Αν πάμε, θα πάμε όλοι μαζί και θα κρατάμε ο ένας το χέρι του άλλου, αποκρίθηκε ο θαρραλέος αρχηγός μας. Συμφωνείτε;

Γύρισα και κοίταξα προς τα πίσω το άνοιγμα της σπηλιάς. Η απόσταση που μας χώριζε ήταν μικρή αλλά κάθε βήμα προς τα μέσα ήταν αρκετά μέτρα προς το άγνωστο.

Μάρκος Κάβουρας, *Το μεγάλο μυστικό*, εκδ. Ελληνικά Γράμματα, Αθήνα, 2004 (διασκευή)

1. Ο Μάρκος μάς διηγείται την περιπέτεια που έζησε με την παρέα του όταν θέλησαν να δουν από κοντά τη σπηλιά.

► Για να γνωρίσετε καλύτερα την παρέα των παιδιών, αντιστοιχίστε τα ονόματά τους με τη φράση που ταιριάζει στον καθένα.

Μάρκος	☐	☐	Βρήκε καλή την ιδέα να μπουν όλοι μαζί στη σπηλιά.
Κωσταντής	☐	☐	Είχε μαζί του έναν φακό.
Δημήτρης	☐	☐	Είχε ακούσει πως παλιότερα οι πειρατές έκρυβαν στη σπηλιά τούς θησαυρούς τους.
Γρηγόρης	☐	☐	Ήταν ο μόνος που παραδέχτηκε ότι φοβόταν.
Νικολής	☐	☐	Πρότεινε να μπουν όλοι μαζί στη σπηλιά.
Σταύρακας	☐	☐	Είπε να μην προχωρήσουν πολύ μέσα στη σπηλιά, γιατί δε θα είχε πολύ φως.
Πιπίλας	☐	☐	Με αυτά που είπε, έφερε σε δύσκολη θέση τον αρχηγό της παρέας.

- Από πού φαίνεται ότι τα παιδιά ήταν φοβισμένα όταν προχωρούσαν στο εσωτερικό της σπηλιάς;
- Πώς τα παιδιά νίκησαν τον φόβο τους και αποφάσισαν να προχωρήσουν στο εσωτερικό της σπηλιάς;

2. Πώς σας φαίνεται η ιδέα να γίνετε η παρέα των παιδιών που πηγαίνει να εξερευνηήσει τη σπηλιά;

Μοιράστε ρόλους, θυμηθείτε τα λόγια των παιδιών, βάλτε και δικά σας, τραβήξτε τις κουρτίνες για να δημιουργηθεί σκοτάδι στην τάξη και παίξτε τη σκηνή στην οποία τα παιδιά βρίσκονται στην είσοδο της σπηλιάς.

Είναι πολύ σημαντικό να δείχνετε συνεχώς το τι αισθάνεστε κάνοντας με το σώμα σας τις ανάλογες κινήσεις και με το πρόσωπό σας τις ανάλογες γκριμάτσες.

3. Θυμηθείτε και εσείς μια ιστορία που έχετε ζήσει και έχετε νιώσει μεγάλο φόβο. Διηγηθείτε τη στην τάξη και μιλήστε για το τι νιώθατε εκείνες τις στιγμές.

Ιστορίες παιδιών

4. Ο Μάρκος, μετά από μερικές μέρες, διηγείται στους συμμαθητές του την περιπέτεια που έζησε:

«Αρχίσαμε την πορεία μας για τη σπηλιά από το μικρό λιμανάκι. Όταν φτάσαμε στην είσοδο της σπηλιάς, ένα κοπάδι γκριζα αχριοπερίστερα φτερούγιαν τρομαγμένα. Ξαφνικά από μια χαραμάδα μπήκε το λιγοστό φως της μέρας και φώτιζε το εσωτερικό της σπηλιάς. Τα πόδια μας βούλιαξαν στη μαλακή άμμο και η υγρασία της ατμόσφαιρας μας πάγωσε ακόμα περιωρότερο. Έτσι άρχισε η περιπέτεια μας...».

Κυκλώστε τα ρήματα που χρησιμοποίησε ο Μάρκος για να δείξει ότι αυτά που διηγείται έγιναν στο παρελθόν.

Χρησιμοποιούμε χρόνο **αόριστο** για να δείξουμε ότι κάτι έγινε στο παρελθόν.

Θυμηθείτε: Χρησιμοποιούμε χρόνο **παρατατικό** για να δείξουμε ότι κάτι γινόταν στο παρελθόν και είχε κάποια διάρκεια.

Συχνά, όταν διηγούμαστε κάτι, όπως ο Μάρκος, χρησιμοποιούμε ρήματα σε παρελθοντικούς χρόνους (παρατατικό, αόριστο).

5. Η αδερφή του Γρηγόρη είχε ακούσει τα σχέδια της παρέας για τη σπηλιά και ανησυχούσε. Διαβάστε τι της λέει ο Γρηγόρης για να την καθησυχάσει.

«Θα αρχίσουμε την πορεία μας από το μικρό λιμανάκι και θα πάμε άκρη άκρη στους μικρούς βράχους. Θα φτάσουμε μπροστά στη σπηλιά και θα ψάξουμε να δούμε τι υπάρχει μέσα. Αν είμαστε τυχεροί, θα βρούμε τον θησαυρό των πειρατών. Μην ανησυχείς, θα γυρίσουμε σπίτι πριν βραδιάσει. Σου υπόσχομαι ότι θα προσέξουμε και δε θα παίξουμε επικίνδυνα παιχνίδια».

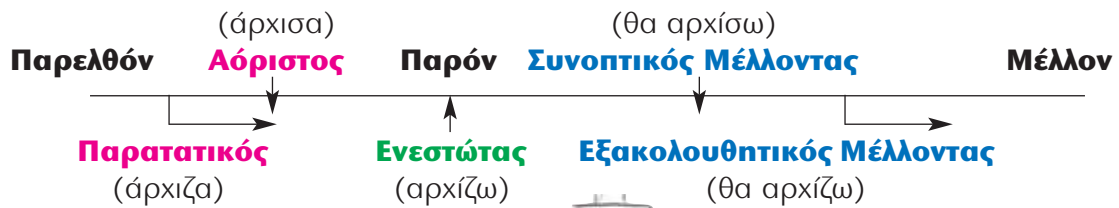
Κυκλώστε τα ρήματα που χρησιμοποίησε ο Γρηγόρης για να δείξει ότι αυτά που διηγείται θα γίνουν στο μέλλον.

Χρησιμοποιούμε χρόνο **συνοπτικό μέλλοντα** για να δείξουμε ότι κάτι θα γίνει στο μέλλον.

Θυμηθείτε: Χρησιμοποιούμε χρόνο **εξακολουθητικό μέλλοντα** για να δείξουμε ότι κάτι θα γίνει στο μέλλον και θα έχει κάποια διάρκεια.

Η γραμμή του χρόνου

Ενεργητική φωνή			Ενεργητική φωνή
Οριστική Αορίστου	Συνοπτική Υποτακτική	Συνοπτική Προστακτική	Συνοπτικός Μέλλοντας Οριστική
άρχισα	(να) αρχίσω	–	θα αρχίσω
άρχισες	(να) αρχίσεις	άρχισε	θα αρχίσεις
άρχισε	(να) αρχίσει	–	θα αρχίσει
αρχίσαμε	(να) αρχίσουμε	–	θα αρχίσουμε
αρχίσατε	(να) αρχίσετε	αρχίστε	θα αρχίσετε
άρχισαν / αρχίσανε	(να) αρχίσουν(ε)	–	θα αρχίσουν(ε)

6. Αν συμπληρώσετε το γράμμα ή τα γράμματα που λείπουν στο παρακάτω κείμενο, θα διαβάσετε αυτά που είδαν τα παιδιά όταν έφτασαν στη σπηλιά.

Πιο μέσα όλα ήταν σκοτ_νά. Η ώρα κ_λούσε ευχάρ_στα αλλά ο αέρας δυνάμ_σε κι η θάλασσα άρχ_σε να φουρτουινιάζ_. Τα αφρ_σμένα κ_ματά της μαστίγ_ναν τα βράχια, παρασέρν_ντας τις πέτρες και τα βότσαλα της μ_κρής παραλ_ας που είχε σχηματ_στεί έξω από αυτή.

7. Βρείτε και αντιγράψτε την παράγραφο του κειμένου που αναφέρεται στον διαταγμό των παιδιών να προχωρήσουν πιο βαθιά στη σπηλιά.

.....

.....

.....

Ο αδελφός της Ασπασίας

Όταν ήμουν πιο μικρός, εκεί κατά την Πρώτη Δημοτικού, τα είχα λιγούλακι με τον μπαμπά μου. Λιγούλακι, αλλά πάντως ήμουν θυμωμένος μαζί του. Νόμιζα πως αγαπούσε πιο πολύ την Ασπασία από εμένα. Πώς το νόμιζα; Ε, να! Πρώτα απ' όλα ήταν τα άλμπουμ με τις φωτογραφίες. Πέντε με φωτογραφίες της Ασπασίας και δυο μόνο με δικές μου.

«Όλο την Ασπασία βγάζεις φωτογραφία. Αυτήν αγαπάς πιο πολύ!» του έλεγα του μπαμπά.

Εκείνος με κοίταζε έκπληκτος.

«Μα, αφού η Ασπασία ζει πιο πολλά χρόνια απ' ό,τι εσύ, φυσικό είναι να έχει βγάλει πιο πολλές φωτογραφίες!»

Δίκιο είχε, αλλά εγώ δεν το έβλεπα.

Έπειτα ήταν κι άλλα.

Παρακολουθούσαμε, για παράδειγμα, όλοι μαζί τηλεόραση. Εγώ καθόμουν με τα πόδια απλωμένα πάνω στο τραπεζάκι.

«Κάτω τα πόδια σου, θα γδάρεις το έπιπλο!» μου φώναζε ο μπαμπάς.

«Όλο σ' εμένα φωνάζεις! Ποτέ και στην Ασπασία! Εκείνη αγαπάς, όχι εμένα!» έλεγα εγώ.

Και ξανά ο μπαμπάς με κοιτούσε με έκπληξη.

«Μα η Ασπασία κάθεται κανονικά!» μου έλεγε. «Γιατί να τη μαλώσω;»

Δίκιο είχε, αλλά εγώ...

Ε, ήμουν ζηλιάρης. Να το παραδεχτώ.

Έπειτα ήταν κι η μαμά. Αυτή άλλα έλεγε.

Όταν, ας πούμε, εγώ έμπαινα στο δωμάτιο της Ασπασίας και της ανακάτευα τα... ψιλικά της κι εκείνη άρχιζε τα: «Στρίβε! Φύγε!» (και άλλα τέτοια), η μαμά έβαζε τις φωνές στην κόρη της: «Μα σταμάτα πια! Καθόλου υπομονή δεν έχεις! Παιδί είναι!».

Ε, άκουγα εγώ κάτι τέτοια κι έλεγα πως για τη μαμά δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Μ' αγαπούσε πιο πολύ από την αδελφή μου. Δεν ήταν σαν τον μπαμπά, που όλο απαιτήσεις είχε από εμένα, άρα...

Λοιπόν, ο μπαμπάς κι η μαμά, δεν μπορώ να πω, σε πολλά συμφωνούν, αλλά και σε πολλά διαφωνούν. Συνήθως, συμφωνούν στα βιβλία που διαβάζουν. Τα ίδια αρέσουν και στους δυο, τα ίδια και στους δυο δεν αρέσουν. Εκεί που διαφωνούν είναι στο πώς πρέπει να αντιμετωπίζουν την Ασπασία.

Ο μπαμπάς πάντα τη δικαιολογεί: «Ε, ας έχει κι αυτή κάποιο ελάττωμα. Καλή μαθήτρια είναι, ήσυχος χαρακτήρας. Το μόνο κακό που έχει είναι πως είναι λίγο καβγατζού!»

Η μαμά όμως έχει άλλη γνώμη.

«Εσύ τη χάλασες, μ' όλα τα χατίρια που της κάνεις και να που κατάντησε να μην υπολογίζει κανέναν!»

Και, όταν η Ασπασία τους ακούει να λένε όλα αυτά, αρχίζει τις μουρμούρες, δίθεν ετοιμάζεται να κλάψει και τελικά προτιμά να βροντήξει την πόρτα της κάμαράς της και να βάλει δυνατά το στερεοφωνικό της.

Για μένα δε διαφωνούν. Συμφωνούν κι οι δυο πως έχω καλή καρδιά και πως, αν κάποια στιγμή με μαλώσουν κι εγώ βάλω τα κλάματα, το επόμενο κιόλας λεπτό έχω ξεθυμώσει.

Τέλος πάντων! Χαρακτήρες, όπως συνηθίζει να λέει κι η γιαγιά, αλλά εγώ το ξαναλέω: τη ζήλευα την Ασπασία.

Όμως αργότερα μου πέρασε... Δηλαδή δε μου πέρασε ακριβώς. Μια και τα λέμε μεταξύ μας, ας το ομολογήσω: την Ασπασία τη ζηλεύω ακόμα! Μα... συνάμα και την αγαπώ, όπως κι αυτή μ' αγαπάει. Α, η αλήθεια να λέγεται. Αλλά γιατί να έχει γεννηθεί πριν από εμένα; Και έτσι τώρα είναι η πιο μεγάλη από τους δυο μας! Αδικία!

Μάνος Κοντολέων, *Ο αδελφός της Ασπασίας*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 2003